ఒక సాయంత్రపు అదృష్టం

నదులు ఎండిపోయాయి. అడుగున ఉన్న చేపలు పొట్ట నీలుక్కుని బురద మీద పైకి తేలాయి. అడవులు చాలా మటుకు తగలబడ్డాయి. సముద్రాలు పొర్లుకొచ్చి నేలను చేతులతో కమ్ముకున్నాయి. అదుపు చేయలేని క్రిమి ఏదో సోకి మనుషులు కుప్పలు తెప్పలుగా రాలిపోయారు. ఏ కారణం చేతనో ఒక తల్లి తన బిడ్డల గొంతు నులిమి ఆత్మహత్య చేసుకుంది. ప్రాణస్నేహితుడొకడు చెప్పా పెట్టకుండా ఆ పూట యాక్సిడెంట్‌లో ప్రాణాలు వొదిలాడు. చుట్టూ మబ్బుపట్టిన చీకటి. మసక. ప్రాణ వాయువు రెపరెపలు లేని నిశ్వాసల గాలి.

ఇంకా ఏం మిగిలింది ఈ సాయంత్రానికి అనిపించింది అతనికి.

కాదు. ఇంకా ఈ ఒక్క సాయంత్రమే మిగిలింది బతకడానికి అని అనిపించింది అతనికి.

టైమ్ చూసుకున్నాడు. ఆఫీసు ముగియడానికి యింకా సమయం ఉంది. రోజూ అతడు ఆఫీసు సమయం కంటే ముందే వస్తాడు. రోజూ అతడు ఆఫీసు సమయం అయిన చాలాసేపటి తర్వాతే ఇంటికి బయలుదేరుతాడు.

ఇవాళ– 'చేసింది చాలు' అనుకున్నాడు. మిగిలిన ఈ ఒక్క సాయంత్రాన్ని ఈ ఒక్క సాయంత్రం మొత్తాన్ని బతికేస్తే చాలు అనుకున్నాడు.

బాస్ దగ్గరకు వెళ్లి 'సార్. పనుంది. వెళుతున్నాను' అన్నాడు.

ఉద్యోగంలో చేరినప్పటి నుంచి అతడు అలా అడగడం అదే మొదలు.

బాస్ అతడి వైపు చూశాడు.

'ఉండు' అన్నా వెళ్లిపోతాడు.

'వెళ్లు' అన్నాడు.

అతడు బ్యాగ్ సర్దుకున్నాడు. అంతవరకూ నిరాసక్తిగా వదిలేసిన టక్‌ను సరిచేసుకున్నాడు. రెస్ట్‌రూమ్‌కి వెళ్లి చల్లటి నీళ్లతో ముఖం కడుక్కుని టిష్యూ పేపర్‌తో కళ్లు నుదురు చెంపలు పొడిగా తుడుచుకున్నాడు. తల దువ్వుకుని అద్దంలో చూసుకున్నాడు. బాగున్నాను సంతోషంగా ఉన్నాను అని నవ్వుకొని ఆ నవ్వును పరిశీలించుకున్నాడు. బ్యాగ్ భుజాన వేసుకొని బైక్ స్టార్ట్ చేశాడు.

బైక్ ముందుకు వెళుతూ ఉంది.

అతడు గతాన్ని వెనక్కు వదిలేస్తూ ఉన్నాడు.

గతంలో అతడు చాలా బాధలు పడ్డాడు. నగరానికి వచ్చిన కొత్తల్లో ఉద్యోగం దొరక్క చాలా అవస్థలు పడ్డాడు. తినడానికి తిండి లేకపోతే పక్క రూమ్ వాళ్లు తాళం ఎక్కడ దాచుకుంటారో జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి వాళ్లులేని సమయంలో ఆ తాళం తీసి వాళ్లు వొండుకున్నది దొంగిలించి తిని నిద్రపోయాడు. ఊళ్లో ఉన్న అమ్మా నాన్నలతో ఫోన్ మాట్లాడి చాలా రోజులు అయ్యిందనుకున్నప్పుడల్లా పరిచయస్తుల ఇంటికి వెళ్లి వాళ్లకు ఆ కబురూ ఈ కబురూ చెప్పి వీలైతే మాటలతో నవ్వించి ఒక ఫోన్ చేసుకోమంటారా అని అడిగి వాళ్ల ఖర్చుతో మాట్లాడి రూమ్ దారి పట్టేవాడు. దోమలు పైకి రేగే నల్లటి సాయంత్రాల్లో అతడు మంచి మంచి రోజులను కలలుగనేవాడు. రాబోయే ఆ రోజులను తలుచుకొని వాటి కోసం ఎదురు చూసేవాడు. రాబోయే రోజులు, మంచి ఉద్యోగం వచ్చేరోజులు, జీతం పెరిగే రోజులు, మంచి అమ్మాయి దొరికి పెళ్లి జరిగే రోజులు పిల్లలు పుడితే వారిని బైక్ మీద కూర్చోబెట్టుకొని షికారు తిరిగే రోజులు... అవన్నీ తన ఊహకు తగినట్టుగా తలుచుకొని మురిసిపోయేవాడు.

ఆ రోజులన్నీ వచ్చాయి.

కాని, అతడు ఆరోజుల్లో ఉండేవాడు కాదు. వీలైతే వాటికి ముందు ఉండేవాడు. లేదంటే వాటి వెనుక.

ఏ రోజుల్లో అయితే తాను సంతోషం పొందుతానని అనుకుని వాటి కోసం ఎంతకాలంగా అయితే ఎదురు చూశాడో ఎన్ని సంవత్సరాలుగా అయితే ఎదురు

చూశాడో ఎన్ని యుగాలుగా అయితే ఎదురుచూశాడో ఆ సంతోషం దక్కుతున్న క్షణాల్లో అతడు ఉండకుండా ఆ సంతోషాన్ని విస్మరించేవాడు.

పెళ్లి జరిగిన రోజు ఆ వెంటనే తీసుకోవాల్సిన అద్దె ఇల్లు దిగులు. ఉద్యోగం వచ్చిన రోజు ఇంకా పెరగవలసిన జీతం దిగులు. బిడ్డ పుట్టిన క్షణాన ఆ బిడ్డ ఆరోగ్యానికి చెందిన దిగులు. భార్య సమక్షంలో ఉన్న క్షణాన రేపు ఎలా అనే దిగులు. అతడు ఎప్పుడూ రాబోయే రోజుల్లో ఉన్నాడు. గడుస్తున్న రోజులో లేడు.

తొలి కాన్పు. కూతురు పుట్టింది. పుట్టగానే కళ్లు రెండూ తెరిచి తండ్రిని మిటకరించి చూసి అంతలోనే ఆవలించి ఆ వెంటనే ఏడ్చి గుప్పిళ్లు బిగించి నిద్ర పోయింది.

అతడు కాసేపే ఆ అద్భుతమంతా చూశాడు.

ఆ వెంటనే మనోవేగంతో మరుసటి రోజు చెల్లించవలసిన హాస్పిటల్ బిల్లు గురించి ఆలోచించాడు. ఆఫీసులో మరి రెండు రోజుల లీవు శాంక్షన్ అవుతుందో లేదోనని దిగులు పడ్డాడు. తల్లి కోరినట్టుగా సొంత ఊళ్లో కాన్పు చేయించనందుకు ఆమె ఏమైనా అనుకొని ఉంటుందా అని క్షోభ పడ్డాడు. ఇక్కడే ఉన్న చెల్లెలు ఇంకా చూడ్డానికి రాలేదేమిటా అని ఆందోళన చెందాడు. మొత్తం మీద తన కళ్ల ఎదురుగా తన శ్వాస ఎదురుగా తన స్పర్శ ఎదురుగా తన సమస్త ఉనికి ఎదురుగా ఉన్న మనోహరంగా నిద్రిస్తూ ఉన్న తన పాపాయి దగ్గర మాత్రం లేడు.

ఆ క్షణాలు మళ్లీ వస్తే ఎంత బాగుండో కదా అనుకున్నాడతడు బైక్ నడుపుతూ. అవిరావు. వచ్చినప్పుడు? అతడు వాటి దగ్గర లేడు.

ఈ సాయంత్రం అలా కాదు అనుకున్నాడతడు.

ఆ మాట చాలా గట్టిగా అనుకున్నాడతడు.

ఈ ఒక్క సాయంత్రమే మిగిలింది. నా దగ్గర కేవలం ఈ ఒక్క సాయంత్రమే మిగిలింది. రేపు లేదు. జీవించడానికి రేపు సాయంత్రం లేదు. అసలు బతకడానికి మరు నిమిషమన్నదేలేదు. అలా గడిపేయాలి అని అనుకున్నాడతడు.

చినుకులు మొదలయ్యాయి.

అవి పైనుంచి సమయం చూసుకొని కురవడానికి సిద్ధపడినట్టుగా మొదలయ్యాయి.

అతడు వాటిని చూసి- ఇది నగరాన్ని అతలాకుతలం చేసే వాన అని

అనుకున్నాడు. అంతలోనే- కాదు- ఇది ఏ మంచికో కురుస్తున్న వాన అని మాట మార్చుకున్నాడు.

దారిలో ఒక పశువు జగత్తంతా మరిచి చాలా రోజులు అయ్యింది స్నానం చేసి అన్నట్టుగా కదలక మెదలక ఆ చినుకుల్లో అలా తడుస్తూనే ఉంటే అతడు ఒక క్షణం బైక్ ఆపి చినుకు తాకినప్పుడల్లా రెప్ప వేస్తున్న ఆ పశువు కళ్లలోని సౌందర్యాన్ని చూస్తూ గడిపాడు.

చొక్కా పలుచగా తడిచింది.

అతడు కంగారు పడలేదు.

తడిచిన చొక్కా ఛాతీని అంటుకోవడంలోని హాయిని అలాగే ఉండి మనస్ఫూర్తిగా అనుభవించాడు. తల తడుస్తున్న అనుభూతిని తల తడుస్తున్నదా అని గమనిస్తూ అనుభవించాడు. చెప్పులు తడుస్తూ ఉంటే అయ్యో లెదర్ పాడవు తోందే అని అనుకోక చెప్పులు తడవకపోతే ఇంట్లో ఉన్న ఇనుప బీరువా తడుస్తుందా అని నవ్వుకున్నాడు. ఆ చెప్పులు ఇవాళ ఉన్నాయి. రేపు తెలియదు. వాటికి ఇవాళ ఇలా వానలో తడవడమే ధన్యత అని అనుకున్నాడు.

ఆ క్షణంలో అతడు సంపూర్ణంగా ఒకవాన చుక్కలా మారిపోయాడు. అతడూ వానా ఒకటి. వానా అతడూ ఒకటి. వాన తాకే అనుభవాన్ని అతడు సంపూర్ణంగా అనుభవించాడు. ఇక మరి కొన్ని యుగాల వరకూ వాన అతణ్ణి తాకకపోయినా ఆ వెలితి అతడు అనుభవించడు.

టీ తాగాలనిపించింది. ఇరానీ చాయ్. బ్యాచిలర్‌గా ఉండగా జేబులో పది రూపాయలుంటే రోజంతా ఇరానీ కేఫ్‌లోనే గడిచిపోయేది. అక్కడే కూర్చుని టీల వెంట టీలు తాగుతూ గడిపేసేవాడు. ఆకలి వేస్తే ఆకలి కడుపును కాల్చేస్తున్నదా అని అనిపిస్తే ఆరు రూపాయలకు దొరికే దాల్ రైస్‌ను ఆరగించేవాడు. అక్కడ ఉన్నంత సేపూ అతడికి ఈ లోకంలోని చైతన్యంతో కలిసిపోయినట్టుగా అనిపించేది. తన మనుషుల మధ్య ఉన్నట్టుగా అనిపించేది.

అక్కడ కూర్చుని అతడు వచ్చేపోయే వాళ్ల చేతులను గమనించేవాడు. పని చేసి సిమెంటు కడుక్కొని ఆ పొరలు అలాగే ఉన్న చేతులు, వేళ్లకు సైకిల్ తాళాలు గుచ్చుకొని వాటిని వేగంగా కదిలిస్తూ సంభాషణలు జరిపే చేతులు, టీలు వొంపుకుంటూ వొంపుకున్న టీను పంచుకుంటూ ఆత్మీయంగా కరచాలనం చేసుకునే చేతులు... ఆ స్పర్శతో తాను అనుసంధానం అయి ఉన్నట్టుగా అనుకునేవాడు.

కాని, ఆ చేతులు వదిలి చాలా కాలమయ్యింది.

ఇవాళ వాటిని తిరిగి పట్టుకోవాలి అని అనుకున్నాడతడు.

టీ వచ్చింది. అలవాటైన సిగరెట్ పొగల పాతవాసన మళ్లీ కమ్మేసింది. టీతోనే కడిగారా అనిపించే సాసర్‌ల ముదురుగోధుమ వర్ణపు సౌందర్యం చేతులను తాకింది. మాసిన టేబుళ్ల మీద మాసిన జ్ఞాపకాల చెమ్మ.

ఫోన్ తీశాడు. స్క్రీన్ మీద గమనిస్తూ గ్యాలరీలోకి వెళ్లాడు. ఇమేజెస్‌ను తెరిచి బొటన వేలితో నొక్కుతూ స్నేహితుడి ఫొటో ఓపెన్ చేశాడు. రింగుల రింగుల జుట్టుతో పలుచటి మీసాలతో డొప్పల వంటిచెవులతో 'ఒరే.. నేను నీ ఫ్రెండ్‌నిరా' అని అనిపించేటట్టుగా చూడరా నేను సాధించాను అని అన్నట్టుగా ఊళ్లో కొత్త ఇంటి ముందు నిలుచుని సంబరంతో తీయించుకొని మూడు నెలల క్రితం స్నేహితుడు పంపిన ఫోటో.

గృహప్రవేశానికి వెళ్లలేకపోతే ఏమాత్రం నొచ్చుకునే మాటలు మాట్లాడక సరేరా... ఫొటో అన్నా చూడరా అని సెల్ నుంచి సెల్‌కు పంపిన ఫొటో.

వాడికి ఇల్లు కట్టుకోవాలని కల. రెండు జతల బట్టలతో మొత్తం డిగ్రీ అంతా చదివేసినప్పటి నుంచి ఉన్న కల. అది వాళ్ల నాన్న కోసం వాడు కన్న కల. ఒకరోజు వాళ్ల నాన్న చనిపోయాడు. పేదరికం. అద్దెఇళ్ల దయాదాక్షిణ్యాలపై ఆధార పడిన చిన్నజీవితం. కాని, హాస్పిటల్ నుంచి శవాన్ని ఇంటికి తేవడానికి వీల్లేదు అన్నాడు ఓనర్. ఆ మైల మాకు అంటడానికి ఏ మాత్రం వీల్లేదుఅని ముందే చెప్పేశాడతడు.

అప్పుడు కూడా ఇలాగే వాన.

షామియానా వేసి వీధిలో శవాన్ని పడుకోబెడితే వాన పెరిగి పెద్దదయ్యి శవం ముద్దముద్దగా తడిసిపోయింది.

అప్పుడు వాడు చిన్నవాడు. లోకం మంచి చెడ్డలు తెలియనివాడు. హఠాత్తుగా తండ్రి చనిపోతే దిక్కుతోచక ఉన్నవాడు. అలాంటి వాడు తండ్రి శవం దగ్గర నిలబడి వీధిలో నుంచి పారుతున్న వర్షం నీటికి శవం ఉన్న బల్ల కదిలిపోతుందేమోనని అది కదలకుండా గట్టిగా పట్టుకొని గుండెలవిసేలా ఏడ్చాడు.

ఆ తర్వాత శాశ్వతంగా వాడు ఆ రోజులోనే ఉండిపోయాడు.

ఎలాగైనా ఇల్లు కట్టుకోవాలి. సొంత ఇల్లు కట్టుకోవాలి. నేను పోతే నా

శవం వీధిలో పెట్టి తడవకుండా చూసుకునే బాధ నా వాళ్లు పడకుండా ఉండాలి. అందుకోసం వాడు పరుగు పెడుతుండేవాడు. సాయంత్రం వరకూ టీచర్ పని. ఆ తర్వాత పాలసీల పని. ఆ పైన రియల్ ఎస్టేట్ మార్కెట్ బాగుందని ఆ బ్రోకర్ పని. అలా వాడు ఎప్పుడు చూసినా రాబోయే రోజులు అందుకోవడానికి తాపత్రయ పడుతుండేవాడు. అంత వేగంగా వెళ్లి ఆఖరుకు మళ్లీ గతంలోనే తేలుతుం డేవాడు. వాళ్ల నాన్న శవం వానకు తడిసిన రోజులోనే నిలబడి ఉండేవాడు. ఇవాళ ఇల్లు సాధించేశాడు. వాడు అనుకున్నది సాధించేశాడు. కాని- వాడే లేడు. వాడు గతంలో గడిపిన రోజులకు లేడు. భవిష్యత్తులో గడపాలనుకున్న రోజులకు కూడా లేడు.

వాన పెద్దదయ్యింది.

స్నేహితుడి భార్యకు ఫోన్ చేసి పలకరించాలనిపించింది.

నోరారా అన్నయ్యా అని పిలిచే స్నేహితుడి భార్య.

ఆమె ఏడుస్తుందనుకున్నాడు.

'అవునన్నయ్యా. పొద్దున జరిగింది. లారీ గుద్దేసి ఉండొచ్చని అంటున్నారు. సాయంత్రం నాలుగు గంటలకు ప్రాణం పోయింది. బాడీని ఎక్కువ సేపు ఉంచడం మంచిది కాదంటే రాత్రికే ఎత్తుబడి పెట్టుకున్నాము' ఆమె గొంతు శీతలంగా వినిపించింది.

'పిల్లలు ఎలా ఉన్నారమ్మా'

'వాళ్లకు ఏం తెలుస్తుంది అన్నయ్యా. ఏదో తెలిసీ తెలియక ఏడుస్తున్నారు. ఇద్దరు రత్నాల్లాంటి పిల్లలు గదా. వాళ్లతో అయినా సరిగ్గా గడిపి పోయాడా ఆ మనిషి'

అతడు ఏం మాట్లాడకుండా ఫోన్ పెట్టేశాడు. ఏడుపు వస్తుంటే ఏడుపు రాకుండా ఉండేలా ప్రయత్నించి టైమ్ చూసుకున్నాడు.

ఆరు.

కాని మబ్బులు ముంచుకొచ్చి నలుపు కమ్ముకొచ్చి ఏడైనట్టుగా అనిపిస్తోంది.

వాన- కాలాన్ని ముందుకు నెట్టేసిందా అని అతడికి అనిపించింది. మళ్లీ టైమ్ చూసుకున్నాడు. టైమ్ లేదు. మిగిలింది ఈ సాయంత్రమే. రేపు లేదు. అసలు మరునిమిషమే లేదు.

అలా అనుకుంటూ చుట్టూ చూశాడతడు.

వానలో నుంచి వీధిలో నుంచి చుట్టూ ఉన్న పరిసరాల్లో నుంచి ఆ మొత్తంగా కనిపిస్తున్న దృశ్యంలో నుంచి అంతా పరికించి చూశాడతడు. మనుషులు. ఆదుర్దా ముఖాల మనుషులు. అమాయక ముఖాల మనుషులు. హడావిడి ముఖాల మనుషులు. పాపం పుణ్యం ఎరగని మనుషులు. కళ్ల నిండా కలలు నింపుకున్న మనుషులు. నవ్వుతూ తుళ్లుతూ ఉన్న మనుషులు. భారంగా కనిపిస్తున్న మనుషులు. తేలిగ్గా సాగిపోతున్న మనుషులు. అందంగా అనాకారిగా పొట్టలు ముందుకు తోసుకువచ్చి చెక్కిళ్లు నునుపుదేలి రంగు రంగుల బట్టల్లో రకరకాల గమ్యాలతో... బస్సులలో కార్లలో టూ వీలర్ల మీద... గొడుగులు వేసుకొని... కర్చీఫ్‌లు కప్పుకుని... తలలకు చేతులు అడ్డం పెట్టుకొని.

తాను ఈ అనంత చైతన్యమంతటిలోఒక భాగం కదా అని అనిపించింది అతనికి. తనకు ఈ అనంత చైతన్యపు తోడు ఉంది కదా అని అనిపించింది అతనికి. తాను ఈ క్షణంలో ఈ అనంతచైతన్యంతో అనుసంధానమై సజీవంగా ఉన్నాను కదా అని సంతోషం కలిగింది అతడికి.

బైక్ స్టార్ట్ చేశాడు. పూలు గుర్తుకొచ్చాయి. అమీర్‌పేట చౌరస్తాలో ఎప్పుడూ పూలు ఉంటాయి. వెదురు బుట్టల్లో మాలలను బయటకు జారవేసి వాటిని అమ్ముతూ ఉంటారు.

భార్యకు మల్లెపూలంటే ఇష్టం.

'అప్పుడప్పుడైనా వాటిని తెస్తూ ఉండండి' అంటుంది అతడితో.

అతడు తేవాలనే అనుకుంటాడు.

కాని గుర్తు ఉండదు.

ఆ మల్లెల బుట్టలనుదాటి వెళుతున్నప్పుడు అతడు ఆ మల్లెల బుట్టల దగ్గర ఉండడు. ముందు ఉంటాడు. రేపు ఉదయం చెల్లించవలసిన పాలసీ ప్రీమియం దగ్గర ఉంటాడు. మరునాడు ఆఫీసులో చేయవలసిన పని దగ్గర ఉంటాడు. లేదంటే అంతకు ముందే తాను దాటి వచ్చిన విశాలమైన పిరుదుల స్త్రీతో రతీక్రీడలో ఉంటాడు. ఆమె ఒంటి మీద ఒక్క వస్త్రాన్ని కూడా లేకుండా చేసి పండు మిరపరంగు గోళ్లతో ఉన్న ఆమె పాదాలను నడుము చుట్టూ చుట్టుకొని....

అప్పటికి బుట్టలు దాటేసి ఉంటాడు.

ఇంటికి వెళ్లాక అయ్యో మర్చిపోయానే అని నొచ్చుకుంటాడు.

ఆమె అప్పుడు అతణ్ణి మామూలుగా చూస్తుంది.

కాని- 'ఆ మాత్రం సంతోషపెట్టవు కదా' అని చూసిందేమో అని అతడు బాధ పడతాడు. ఆ సాయంత్రమంతా అలా బాధ పడుతూనే ఉంటాడు. ఆ సాయంత్రమూ ఆ బాధా సమానం. ఆ సాయంత్రం ఆ బాధలో కొట్టుకొని పోతుంది. అది మళ్లీ రాదు.

ఇవాళ అలా కాదు అని అనుకున్నాడతడు.

అందుకే ఆ బుట్టల దగ్గరకు వచ్చేసరికి అతడు పూర్తి స్పృహలో ఉన్నాడు. ఆ బుట్టల మీదుగా వ్యాపించి ఆ చుట్టుపక్కల గాలితో కలిసిపోయి ఆ ఆవరణా న్నంతా పవిత్రం చేస్తున్న ఆ పూల పరిమళాలను తాకే స్పృహలోనే ఉన్నాడు. వానకు తడిసిన పూలు... వాన చినుకులతో తమ పై సోకిన దుమ్మును ప్రక్షాళనం చేసుకున్న పూలు... వానలో తడవడం వల్ల ఒళ్లు త్వరగా విరుచుకొని మరింత పరిమళం వెదజల్లుతున్న పూలు... అతడు వాటిని అందుకున్నాడు. ఆ క్షణంలో అతడు పరిమళం అయ్యాడు. ఆ క్షణంలో అతడు పరిమళంలోని సంపూర్ణత్వం అయ్యాడు. ఆ క్షణంలో అతడే పువ్వుగా మారిపోయాడు. ఇక కొన్ని యుగాల పాటు ఏ పూల పరిమళం తాకకపోయినా ఆ వెలితి అతడికి అంటదు.

ఇల్లు వచ్చింది.

సెల్లార్‌లో బైక్ పార్క్ చేసి థర్డ్ ఫ్లోర్‌లోఉన్న ఫ్లాట్‌కి మెట్ల మీదుగా బయలు దేరాడు. ఫస్ట్ ఫ్లోర్‌లో ఉండగానే పాప కేరింతలు వినిపించాయి. సంగీతంలాంటి కేరింతలు పాటల్లాంటి కేరింతలు సంతోషాన్ని విసిరేస్తున్నట్టున్న కేరింతలు... వానకు కళ తెచ్చుకుని పాప కొడుతున్న ఆ కేరింతలన్నింటినీ అతడు మనసారా విన్నాడు. చాలా సంతోషంగా విన్నాడు. వింటూ గబగబా పైకి నడిచాడు.

పాప ఆశ్చర్యపోయింది.

ఆ సమయంలో అతడు ఇంటికి రావడం చూసి భార్య కంగారుగా ఆశ్చర్య పోయింది. ఇక అతడిచేతిలో ఉన్న పూల పొట్లం చూసి ఆమెమాటలు తడబడింది.

'పాపా... పాపా' నవ్వుకుంటూ ఎత్తుకున్నాడతడు.

అప్పుడే వేణ్ణీళ్లతో స్నానం చేసి రెండుజడలు చుట్టుకొని మెత్తటి నైట్ డ్రస్ తొడుక్కుని బుగ్గన కాటుక చుక్క పెట్టి కళ్లలో దీపాలు ఉన్నాయా అన్నట్టుగా చూస్తున్న ఐదేళ్ల పాప.

అతడు పాపను ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

పాప అతడికి ముద్దు పెట్టింది.

'నాన్నా.. నాన్నా' అంటూ తండ్రిని అల్లుకుపోయింది.

ఆ తల్లీకూతుళ్లిద్దరికీ ఎంతో సంతోషకరమైన సాయంత్రం అది. అతడు సంతోషం ఇచ్చిన సాయంత్రం.

భార్య తల గీరుకుంది. చెప్దామా వద్దా అన్నట్టుగా తబ్బిబ్బయ్యింది. అతడు బట్టలు మార్చుకున్నాక- టీ యిచ్చి- అతడు తాగుతూ ఉండగా 'కూరగాయలు లేవు. బజారు దాకా వెళదామా' అని అంది.

అలా సాయంత్రం పూట భర్తతో బజారుకు వెళ్లి ఇంటికి కావలసినవన్నీ తెచ్చుకోవాలని ఆమెకు కోరిక. అది దాదాపుగా సాధ్యం కాని కోరిక. అతడు నెరవేర్చని కోరిక. రావడమే ఆలస్యంగా వస్తాడు. వచ్చాక పాపను పలుకరించి లుంగీ చుట్టుకుంటాడు. ఆ తర్వాత పనేదైనా చెప్తే అది ఎంత సాధ్యమయ్యే పని అయినా చాలాసాధారణ పని అయినా చికాకు పడి కుదర్దని చెప్పి టీవీ ఆన్ చేసి దానిని చూడటంలో మునిగిపోతాడు.

కాని అతడు టీవీ ఎదురుగా ఉండడు. గతంలో ఎప్పుడో చేసిన పాపం దగ్గర ఉంటాడు. లేదంటే ఏదైనా చేసిన తప్పు దగ్గర ఉంటాడు. కాదంటే జరిగి పోయిన పొరపాటు దగ్గర ఉంటాడు. సాధారణంగా ఎక్కువసార్లు అతడు వీలైతే బాస్ దగ్గర లేదంటే కొలీగ్స్ దగ్గర ఉంటాడు. ఆ రోజుబాస్ అలా అంటే ఎందుకు అన్నాడు కొలీగ్స్ ఇలా అంటే ఎందుకు అన్నారు... అనుక్షణం వాళ్ల దగ్గరే ఉంటాడు. గతం... గతం...గతం.... కాని అతడు టీవీ ఎదురుగానే ఉంటాడు.

ఆ వేళ అలా కాదు అనుకున్నాడతడు.

భార్యవైపే చూస్తూ 'వెళదామా సరే' అన్నాడు.

ఆ మాత్రం దానికే భార్య కరిగిపోయి భర్తను పూర్తిగా క్షమించేసి సుఖపెట్టదలచి 'పోనీలేండి... చినుకులు పడుతున్నాయిగా. మళ్లెప్పుడైనా వెళదాం' అంది.

'అక్కర్లేదు. గొడుగు తీసుకొని వెళదాం. పాపను తీసుకొని అలా నాలుగ డుగులు వేసి చాలా రోజులవుతుంది' అన్నాడతడు.

వాన ఆ వేళ డాన్స్ చేస్తోంది. ఆ సాయంత్రం నుంచి ఊగుతూ తూగుతూ

వయ్యారాలు పోతూ నేలకు తాకే ముందు మెలి తిరుగుతూ సన్నగా లేతగా సుతారంగా చిందులు తొక్కుతోంది.

పెళ్లయ్యి ఎనిమిదేళ్లవుతోంది. కాని మొదటిసారిగా మగవాడి స్పర్శను అనుభవిస్తున్నట్టుగా భార్య గొడుగు కింద అతణ్ణి కరుచుకుపోయి నడుస్తోంది. అతడు పాపను ఎత్తుకొని గొడుగును ఒక చేత్తో పట్టుకొని నడుస్తున్నాడు. ఒక భుజాన భార్య ఒక భుజాన కూతురు పూర్తిగా తనవారైన తన మనుషుల సాంగత్యంలో అతడు అడుగులు వేస్తున్నాడు. వాళ్లు తప్ప తన సమక్షాన మరొకరు లేరు అన్న స్పృహతో ముందుకు నడుస్తున్నాడు. సంతోషమైన అలాంటి అడుగులు... వాళ్లతో మళ్లీ నడవలేనేమో అన్నంత అపురూపంగా వేసే అడుగులు... ఆ అడుగుల్లోని సంపూర్ణత్వాన్ని అతడు అనుభవిస్తున్నాడు.

మార్కెట్ వచ్చింది. కూరగాయల రంగులు అతడి కంటికి అద్భుతంగా అనిపించాయి. మొదటిసారి జీవితంలో వాటిని పరికించి చూస్తున్నానా అన్నట్టుగా చూశాడు. వానకు తడిసిన కూరగాయలు– పచ్చగా ఎర్రగా నీలంగా ఫ్రెష్‌గా...

'ఏం వొండమంటారండీ' అంది భార్య.

ఆమె అలా అడగదు. అతడి ఇష్టాన్ని కనుగొని, వొండి, అతడు తృప్తిగా తింటూ ఉంటే పక్కన నిలబడి చూసి...

'ఏం వొండుకుందాం చెప్పు' అన్నాడతను, తనతో కలుపుకొని మరి కాసేపటిలో ఆ వంటలో ఆమెకు సాయపడబోతున్న వాడిలా.

ఆమె దిగ్భ్రమగా అతణ్ణి చూసింది. ఆ దిగ్భ్రమను చూసి అతడు సిగ్గుపడ్డాడు. చాలా సాధారణమైన సంతోషాన్ని ఆమె జీవితంలో దిగ్భ్రమ స్థాయికి తీసుకెళ్లినందుకు నిజంగానే సిగ్గుపడ్డాడు.

వాళ్లు పాపను ఆడిస్తూ మధ్య మధ్య కబుర్లు చెప్పుకుంటూ వంట పూర్తి చేశారు. అసలు ఆ యింట్లో అప్పటి వరకూ వంటే జరగనట్టుగా మొదటిసారే వండుకుంటున్నట్టుగా ఎంతో సంతోషంగా సంబరంగా వొండుకున్నారు. ఆ సంతోషమంతా తమకు తెలిసేలా తమలో నిండిపోయేలా వొండుకున్నారు.

బయట వాన.

కాని అది మనసు పట్టలేనట్టుగా వీళ్ల ముచ్చట చూద్దామా అన్నట్టుగా అప్పుడప్పుడు కిటికీలో నుంచి జల్లులా లోపలికి తొంగి చూస్తోంది. నిజానికి ఆ రోజు వాన కూడా చాలా సంతోషంగా తిమ్మిరిగా రేపన్నదే లేదన్నంత ఆత్రంగా

అంతలోనే నిమ్మళంగా కురుస్తున్నట్టు అతడికి అనిపించింది.

ఆమె ఆ రోజు చాలా శ్రద్ధగా వొండింది. ప్రపంచంలోని అద్భుతమైన రుచి అంతా ఆ పాత్రలలో ఇమిడిపోయేంత మహత్తుతో వొండింది. సాధారణంగా అతడు అన్నంతోపాటు టీవీని తోడు తెచ్చుకుంటాడు. అన్నం తింటూ టీవీ ఆన్ చేసి టీవీలో ఉంటాడు. లేదంటే మేగజైన్ తిరగేస్తూ మేగజైన్‌లో ఉంటాడు. ఫోన్ వస్తే అక్కడి నుంచి అదృశ్యమయ్యి దాదాపుగా అవతలి పక్కఉంటాడు.

కాని అతడు కంచం ముందే ఉంటాడు.

ఆ వేళ అలా లేడు.

అనుక్షణం సొంతం చేసుకునేలా ఉన్నాడు. అందుకే అతడు మెతుకులో మెతుకు అయ్యాడు. ముద్దలో ముద్ద అయ్యాడు. రుచి అంతా నాలుకలా మారిపోయాడు. నాలుక అంతా రుచిలా మారిపోయాడు. అసలు అతడే ఒక సంపూర్ణమైన భోజనంలా మారి అందులోని సంపూర్ణత్వమంతా అనుభవించాడు. ఆ తృప్తి అంతకు ముందు ఎరగడు.

పాప నిద్రపోయింది.

బయట వాన పడుతూనే ఉంది.

మెల్లగా నిశ్శబ్దంగా జోల పాడుతున్నట్టుగా లలితమైన సవ్వడి చేస్తున్నట్టుగా.

ఆమె గబగబా వెళ్లి చీర మార్చుకుని మెడ నిండా బుగ్గల మీదా పౌడరు రాసుకొని అతడు తెచ్చిన మల్లెపూలను సగం తుంచి ఫ్రిజ్‌లో దాచుకోకుండా అన్నీ పెట్టుకొని వచ్చి సోఫాలో అతడి పక్కన కూర్చుంది.

అతడు ఆమెను హత్తుకున్నాడు. మొదటిసారి హత్తుకున్నట్టుగా హత్తుకున్నాడు. ఆమె వీపును తాకుతూ ఆ స్పర్శ ద్వారా తనలోకి ప్రవహిస్తున్న ఆమె ప్రేమనూ కరుణనూ అనుభవిస్తూ అతడే ఆమెలా మారిపోయి అతడంతా ఆమెగా మారిపోయి ఆమెను హత్తుకున్నాడు. ఇప్పుడు కాకపోతే మళ్లీ హత్తుకోలేనేమో అన్నంత గాఢంగా హత్తుకున్నాడు. మళ్లీ జన్మలో హత్తుకోలేనేమో అన్నంత అపురూపంగా హత్తుకున్నాడు.

ఆ క్షణం వరకూ వాళ్లు స్త్రీ, పురుషులు. ఆ క్షణంలో తల్లీబిడ్డలు. అంతటి కరుణ ఆమెలో అంతకు మునుపు ఎప్పుడూ లేదు. అంతటి పసితనం అతడిలో కూడా.

'ఏమైందండీ' అందామె.

అతడు మౌనంగా సజలమై ఉన్నాడు.

'ఏమైందండీ' అందామె అతణ్ణి ఊరడిస్తున్నదానిలా.

అతడు విడివడి నవ్వుతూ 'ఏం లేదు'అన్నాడు.

ఆమె నవ్వింది.

అతడు ఆమె చేతిని తీసుకొని తన చేతులతో ఊరడిస్తూ అలా చేయడం వల్ల తనే ఊరడింపు పొందుతూ అన్నాడు-'నేను ఎంత అదృష్టవంతుణ్ణి. ఈ క్షణంలో నేను ఉన్నాను. ఈ క్షణంలో నువ్వు ఉన్నావు. ఈ క్షణంలో మన పాప ఉంది. ఈ క్షణంలో బయట వాన పడుతూ ఉంటే చల్లటిగాలి వీస్తూ ఉంటే నిలువ నీడ లేనివాళ్లు తల మీద గూడు లేని వాళ్లు వానకు తడుస్తూ వొణుకుతున్న వాళ్లు ఈ రాత్రి గడవడం ఎలా అని బాధపడుతున్నవాళ్లు ప్రమాదాల్లో చిక్కుకున్నవాళ్లు ఆస్పత్రుల్లో చికిత్స పొందుతున్నవాళ్లు శవాల దగ్గర జాగారం చేస్తున్నవాళ్లు జైళ్లలో మగ్గుతున్నవాళ్లు యుద్ధాల్లో నిమగ్నమైనవాళ్లు ఎందరోఉండగా ఈ క్షణంలో నువ్వూ నేనూ పాప ఇలా కడుపు నిండుగా భోజనం చేసి వెచ్చగా భద్రంగా సురక్షితంగా నిద్రకు ఉపక్రమిస్తున్నామంటే నిజంగా ఎంత అదృష్టం చెప్పు' అన్నాడు.

ఆమె అతడి వైపు చిత్రంగా చూసింది.

'ఏమైందండీ... మీకు యివాళ' అంది.

అతడు నవ్వాడు.

'నువ్వు ఇవాళ సంతోషంగా ఉన్నావా చెప్పు. నా వల్ల' అన్నాడు.

'చాలా సంతోషంగా' అందామె.

'రోజూ ఇంతే సంతోషంగా ఉంటే ఎంత బాగుంటుందో చెప్పు' అన్నాడు.

ఆమె అతణ్ణి అల్లుకుపోయింది. అతడు ఆమెను అల్లుకుపోయాడు. వాళ్లు ఇద్దరూ ఒక్కరైపోయారు. వాళ్ల ఆత్మలు ఏకమయ్యి తాకి వొరుసుకొని శూన్యమయ్యి తిరిగి ఆకారం పొంది విముక్తమయ్యాయి.

ఆ క్షణంలో కలయికలోని మాధుర్యమంతా అతడు సంపూర్ణంగా అనుభవించాడు. అసలు అతడే కలయికలా మారిపోయి విశ్రమించాడు. అలాంటి ఆనందం అతడు జన్మలో ఎరగడు.

బయట వాన శాంతించింది.

ఆమె ఒళ్లు మరిచి నిద్రపోయింది.

అతడు నిద్రపోయే ముందు ఎప్పటిలాగే పాప దగ్గరకు వెళ్లి పాప మంచం మీద నుంచి దొర్లిపోకుండా అడ్డంగా దిండు పెట్టాడు. అలా చేస్తున్నప్పుడు అతడికి ఎందుకనో కృతజ్ఞతగా అనిపించింది. ఇన్నేళ్లుగా తాను నిద్రపోయాక ప్రతిరోజూ రాత్రి నిద్రలో తాను దొర్లిపోకుండా కాపాడుకుంటూ ఈ సృష్టిలోని అనంతచైతన్యం తన పక్కన ఒక రహస్య దిండును అమర్చిపెడుతోంది కదా అని అర్థమయ్యి కన్నీళ్లతో హృదయం నిండిపోయింది.

తెల్లవారింది.

ఈ విశ్వంలో ఈ చరాచర జగత్తులో ఎటువంటి వ్యత్యాసమూ కనిపించకుండా ఎప్పటిలాగే సూర్యోదయం అయ్యింది.

నదులు ఎప్పటిలాగే తుళ్లుకుంటూ పరుగులు తీస్తూనే ఉన్నాయి. ఎండిన చోట వాన పడి తిరిగి ప్రాణం పోసుకుంటూనే ఉన్నాయి. వాటి గర్భంలో చేపలు కువకువమని కదులుతూ గుంపులుగా ఈదుతూనే ఉన్నాయి. సముద్రాలు ఆదిమ ఆజ్ఞకు లోబడి చెలియలికట్ట దాటకుండా వెనక్కు మరలుతూనే ఉన్నాయి. అవి పొర్లివచ్చిన చోట కూడా ఒక తల్లి ఎంతో సురక్షితంగా చోటు చూసుకొని ఒక బిడ్డకు జన్మనిచ్చింది. తగలబడిన అరణ్యాలలో ఆ రాత్రి రహస్యంగా కొన్ని తీగలు కొత్త చిగుళ్లు తొడిగి అవి పాకిన చెట్లను మరింత బలంగా పెనవేసుకున్నాయి. ఈ సృష్టిలోని అనంత చైతన్యం– తనకు కావలసిన సమస్తాన్ని యథాతథంగా ప్రాణప్రదంగా కాపాడుకుని ఆ ఉదయం మళ్లీ యథాతథంగా నిద్రలేపింది.

అతడూ నిద్ర లేచాడు. తాను జీవించడానికి మరో రోజు దొరికినందుకు కృతజ్ఞతను ప్రకటిస్తూ నిద్రలేచాడు. మరి అతడు– మరుసటి రోజనేదే లేనట్టుగా ఆ రోజు పని చేస్తాడు. మరి అతడు– మరుసటి సాయంత్రమే లేనట్టుగా ఆ సాయంత్రం ఇంటికి చేరుకుంటాడు.

అతడు సంతోషంగా లేచి భార్యను పలకరించాడు.

సంతోషంగా కదిలి పాపను ఎత్తుకున్నాడు.

సాక్షి ఆదివారం 2009
వర్తమాన తెలుగు కథ 2009